

autor: **MIŠKA**
photo: **ARCHÍV**

Tento rok boli moje prázdniny asi tie najzaujímavejšie, aké som kedy prežila. Naskytla sa mi skvelá príležitosť pracovať v českej nemocnici, konkrétne v Chebe na centrálnom príjme, ktorý bol spojený s chirurgickou a traumatologickou ambulanciou. Sen môjho života. Vždy sa mi oveľa viac páčila práca na ambulancii ako na oddelení. Už počas mesačnej praxe, keď som mohla pracovať na chirurgickej ambulancii, tak som vedela, že toto je pre mňa.

Do Chebu som šla so svojimi spolužiačkami. Prvé dva dni sme mali ešte voľné, tak sme sa rozhodli spoznávať mesto Cheb. Je to pekné mesto bohaté na kultúrne pamiatky, pozreli sme si hrad, kostolíky, videli sme kláštor, historické i retro múzeum, veľké záhrady plné kvetov, krásne historické námestie. Večerný život je

pestrý.

Moja prvá služba v nemocnici - denná. Prvá sestra, ktorá ma zaškoľovala, sa volala Vlada, Bol to ten typ sestry, ktorá je prísna, precízna, ale veľmi múdra a priateľská. Zo začiatku som sa trochu bála, čo povie, keď nebudem niečo vedieť. Nielen ona, ale aj ostatné sestry boli úžasné, ochotne poradili, vysvetlili. Nerobili sme sanitársku, ale už sesterskú prácu, a to bolo na tom najlepšie. Lekári boli skvelí. Keď sme asistovali pri šití, presne nám ukázali, čo kde je a dovolili nám skutočne všetko. Naučili sme sa od preväzov septických či aseptických rán, odberu krvi, zavádzania kanyly, prijmu pacienta na oddelenie, merania fyziologických funkcií, po asistenciu pri šití, cievkovaní, prípravu sterilného stolíka na suturu. Bola to fakt parádna škola praxe. Naš bežný deň začínal od 6.00 ráno odbermi a prijímaním pacientov. Počas dňa nám ambulantly chodili ľudia na preväzy, či už plánované alebo aj akútne. Keďže som pracovala na centrálnom príjme, tak kaž-

dý deň sme počuli minimálne 15x zvonenie telefónu (ten zvuk sme neznášali) a sanitky vozili bolesti brucha, zlomeniny, úrazy, rezné rany a pacientov všetkých vekových kategórií. Obdivovala som, že každý vedel, čo má robiť a robil tú svoju prácu. Všetko fungovalo, ako malo. Som veľmi vďačná, že sa mi naskytla takáto príležitosť, pretože tam, v tej chebskej zelenej ambulancii na prízemí s čakárňou s oranžovými sedáčkami a pri všetkých tých pacientoch, usmiatych či uplakanych, vďačných i nahnevanych a smutných som si uvedomila, ako veľmi tú prácu milujem, pretože úprimná vďaka je niekedy to, čo ma poteší najviac.